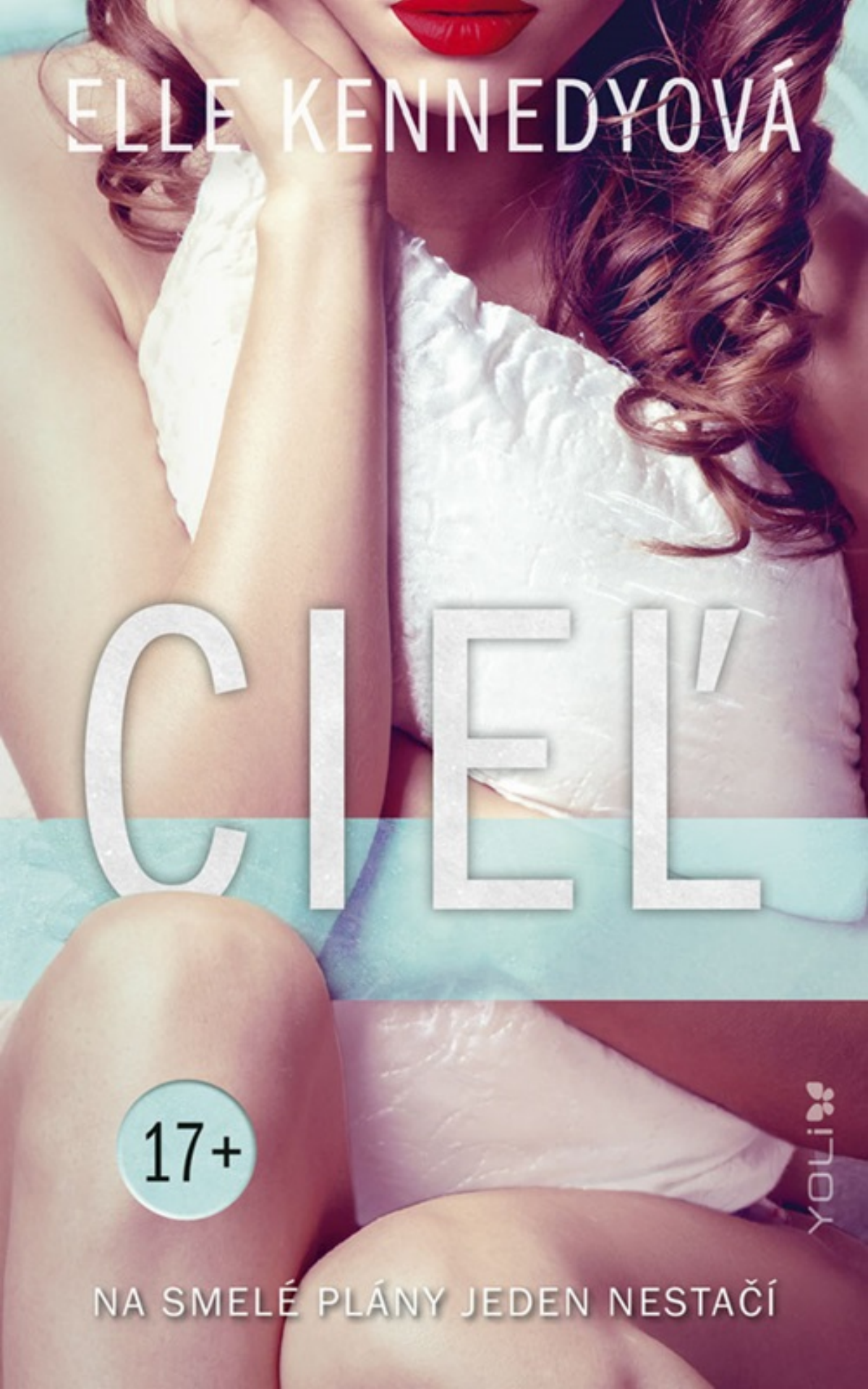

ELLE KENNEDYOVÁ
CIEĽ
17+
YOLI
NA SMELÉ PLÁNY JEDEN NESTAČÍ

ELLE KENNEDYOVÁ

CIEĽ

Preložila Klára Kruteková

YOLi

Elle Kennedyová

Cieľ

Preložila Klára Kruteková

YOLI

Elle Kennedy
THE GOAL

Copyright © 2016 by Elle Kennedy
Translation © 2021 by Klára Kruteková
Cover art by Aslıhan Kopuz
Slovak edition © 2021, 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0329-3

1

Sabrina

„Doriti. Doriti. Doritiiiiii. Kde mám kľúče?"

Pozrela som sa na hodinky na chodbe a s hrôzou zistila, že ak chcem prísť na večierok načas, zostáva mi na šesťdesiatosemminútovú cestu iba päťdesiatdva minút.

Znovu som skontrolovala obsah kabelky, no po kľúčoch ani stopy. V duchu som prebehla zvyčajné miesta. Bielizník? Nie. Kúpeľňa? Práve som odtiaľ prišla. Kuchyňa? Možno.

Už som sa chcela zvrtnúť, keď som za chrbtom začula cinkanie.

„Hľadáš toto?"

S odfrknutím som vošla do obývačky takej malej, že päť kusov staromódneho nábytku – dva stolíky, dvojkreslo, sedačka a stolička – bolo na sebe natlačených ako sardinky. Hora mäsa rozvalená na gauči zamávala zväzkom kľúčov. Keď si všimol moje podráždenie, zaškeril sa a strčil si kľúče pod zadok.

„Poď si po ne."

Frustrovane som si uhladila vyžehlené vlasy a podišla k svojmu nevlastnému otcovi. „Daj mi tie kľúče," dožadovala som sa.

Ray na mňa hodil úchylný pohľad. „Bože, dnes vyzeráš sexi. Vyrástla z teba kočka, Rina. Mali by sme si to rozdať."

Snažila som sa ignorovať, že si položil ruku na rozkrok. Ešte som nestretla chlapa, čo by sa chytal za vtáka častejšie než on. Pri ňom aj Homer Simpson pôsobí ako džentlmen.

„Ty si pre mňa vzduch. Láskavo na mňa nezízaj a nevolaj ma Rina." Ray je jediný človek, ktorý mi tak hovorí. Tú prezývku fakt neznášam. „A teraz mi daj tie kľúče."

„Povedal som ti – poď si po ne."

So zaťatými zubami som mu strčila ruku pod roztečenú rif a šmátrala po kľúčoch. To hnusné prasa vzdychalo a mykalo sa, kým som nenatrafila na kus kovu.

Vytiahla som kľúče a zamierila späť k dverám.

„Čo máš za problém?" zavolal za mnou posmešne. „Veď nie sme príbuzní. Nebol by to incest."

Zastala som a premárnila tridsať sekúnd svojho drahocenného času tým, že som naňho neveriacky zízala. „Si môj nevlastný otec. Vzal si si moju mamu. A..." preglgla som popri guči v hrdle, „... a spávaš už aj so starkou. Preto nejde o to, či sme alebo nie sme príbuzní. Ale o to, že si najnechutnejší človek na svete a patríš do väzenia."

Orieškovohnedé oči mu stmavli. „Dávaj si pozor na jazyk, mladá dáma. Inak jedného pekného dňa prídeš domov a kľúče ti už nebudú pasovať do zámky."

Nech. „Platím tretinu nájmu," pripomenula som mu.

„Možno by si mala platiť viac."

Znovu upriamil pozornosť na telku a ja som premrhala ďalších tridsať sekúnd predstavami, ako ho trieskam kabelkou po hlave. No stálo to za to.

Starká sedela v kuchyni, fajčila a čítala si *People*. „Videla si to?" zhíkla. „Kim Kardashianová znovu nafotila nahotinky."

„Tá sa má." Vzala som si zo stoličky kabát a zamierila k zadným dverám.

Pochopila som, že je bezpečnejšie vychádzať z domu zozadu, pretože na našej nie veľmi zámožnej ulici v nie veľmi zámožnej časti mesta sa zhromažďujú pankáči. A okrem toho máme za domom prístrešok na auto.

„Počula som, že Rachel Berkovichovú ktosi nabúchal," poznamenala starká. „Mala by ísť na potrat, no na to je asi priveľmi nábožná."

Zaťala som zuby a otočila sa k nej. Ako zvyčajne mala na sebe obnosený župan a na nohách chlpaté ružové papuče, zato prefarbené blond vlasy a mejkap mala dokonalé, hoci von chodila iba zriedka.

„Je židovka, starká. Nemyslím si, že by sa to priečilo jej viere, ale keby aj, rozhodnúť sa musí sama."

„Asi jej ide len o viac potravinových poukážok," kontrovala starká a vyfúkla dym mojím smerom. Doriti. Hádam nebudem už pred príchodom na večierok smrdieť ako popolník.

„Nemyslím si, že by si chcela nechať dieťa len kvôli poukážkam." Jednou rukou som už držala kľučku a čakala, kedy sa konečne rozlúčime.

„Aj tvoja mama premýšľala pri tebe nad potratom."

A je to tu. „Okej, to stačí," zašomrala som. „Idem do Hastingsu. Vrátim sa neskoro večer."

Odtrhla pohľad od časopisu a prižmúrila na mňa oči. Len čo zaostrila na moju čiernu minisukňu, svetrík s krátkymi rukávmi a okrúhlym výstrihom a vysoké podpätky, vedela som, na čo myslí.

„Nejako si sa vyparádila. Ideš na tú svoju nóbl univerzitu? Učíte sa aj v sobotu večer?"

„Máme večierok," odvetila som neochotne.

„Óóó, tak večierok. Dúfam, že tam nebudeš ľuďom liezť do zadku."

„Neboj sa, starká." Otvorila som dvere a prinútila sa dodať: „Ľúbim ťa."

„Aj ja ťa ľúbim, dievčatko."

Naozaj ma ľúbi, niekedy však prejavuje lásku tak nepríjemne, že neviem, či mi ubližuje alebo pomáha.

Cesta do Hastingsu mi nakoniec pre zlé cesty netrvala päťdesiatdva ani šesťdesiatosem minút, ale hodinu a pol. A ďalších päť minút som hľadala parkovacie miesto. Kým som dorazila do domu profesorky Gibsonovej, bola som napnutá ako struna na klavíri.

„Dobrý deň, pán Gibson. Prepáčte, že meškám," ospravedlnila som sa okuliarnatému mužovi pri dverách.

Profesorkin manžel sa na mňa milo usmial. „To nič, Sabrina. Je otrasné počasie. Daj, vezmem ti kabát." Nastavil ruku a trpezlivo čakal, kým sa vyslobodím z vlneného kabáta.

Profesorka Gibsonová sa objavila vo chvíli, keď mi jej manžel vešal lacný kabát medzi ostatné drahé kúsky v šatníku. Vyzeral, že tam vôbec nepatrí, tak ako ja na tento večierok. Rýchlo som ten pocit menejcennosti zahnala a vykúzlila na perách žiarivý úsmev.

„Sabrina!" zvolala profesorka veselo. Jej silná osobnosť ma okamžite nabudila. „Som taká rada, že si dorazila živá a zdravá. Sneží vonku?"

„Nie, iba prší."

Usmiala sa a chytila ma za ruku. „Ešte horšie. Dúfam, že nemáš v pláne šoférovať v noci späť. Cesty budú ako zrkadlo."

Ráno som musela ísť do práce, preto som nemala inú možnosť, nech už budú cesty v akomkoľvek stave. No nechcela som, aby sa profesorka o mňa strachovala, tak som sa len pokojne usmiala. „Nebojte sa. Ešte je tu?"

Profesorka mi stisla predlaktie. „Áno. A veľmi sa na teba teší."

Skvelé. Zhlboka som sa nadýchla a dala sa odviesť k nízkej, prešedivenej žene v pastelovom saku a čiernych nohaviciach. Jej oblečenie pôsobilo dosť fádne, no v ušiach sa jej hompáľali brilianty veľkosti môjho palca. A na profesorku práva sa tvárila priveľmi priateľsky. Vždy som si predstavovala, že profesori sú zamračení a vážni ako ja.

„Amelia, toto je Sabrina Jamesová. Študentka, o ktorej som ti toľko rozprávala. Patrí k najlepším v triede, v teste z práva dosiahla stosedemdesiatsedem bodov, a to ešte stíha dve práce." Profesorka Gibsonová sa otočila ku mne. „Sabrina, toto je Amelia Frommová, vynikajúca odborníčka na ústavné právo."

„Rada vás spoznávam." Podala som jej ruku a modlila sa k všetkým svätým, aby som ju nemala upotenú. Asi hodinu som si doma nacvičovala pevný stisk.

Amelia mi jemne potriasla ruku. „Mama je Talianka, starký bol Žid. Preto mám takú zvláštnu kombináciu mien. James je škótske

priezvisko. Pochádzaš odtiaľ?" Premerala si ma pohľadom a ja som bojovala s nutkaním hrať sa s lemom svojho výpredajového svetra.

„Neviem, madam." Odjakživa sme boli veľmi chudobní. Škótsko znie príliš nóbl, aby sme tam mali korene.

Mávla rukou. „Na tom nezáleží. Trochu sa zaoberám rodokmeňmi. Kelly mi vravela, že si si podala prihlášku na Harvard."

Kelly? Poznám nejakú Kelly?

„Myslí mňa," zasmiala sa profesorka Gibsonová. Zapýrila som sa. „Prepáčte. Pre mňa ste pani profesorka."

„Aké formálne, Kelly!" karhala ju profesorka Frommová. „Sabrina, kam si sa ešte prihlásila?"

„Na Bostonskú, Suffolskú, Yalovu, no snívam o Harvarde."

Pri prvých dvoch spomínaných školách nadvihla Amelia obočie. Nie sú známe vysokou úrovňou.

Profesorka Gibsonová mala potrebu brániť ma. „Chce zostať blízko domova. Určite si však zaslúži niečo lepšie než Yale."

Obe profesorky posmešne odfrkli. Keď raz promujete na Harvarde, automaticky máte predsudky voči Yalu.

„Podľa toho, čo mi Kelly o tebe povedala, bude pre Harvard cťou mať študentku ako ty."

„Pre mňa by bolo cťou študovať tam, madam."

„Čoskoro sa budú rozposielať rozhodnutia o prijatí." Oči jej šibalsky zažiarili. „Určite sa za teba prihovorím."

Amelia vykúzlila ďalší úsmev. Takmer som omdlela od šťastia. Ani trochu som nezveličovala, keď som tvrdila, že Harvard je môj sen.

„Ďakujem," vyjachtala som.

Profesorka Gibsonová ukázala na jedlo. „Daj si niečo pod zub. Amelia, chcela som sa s tebou porozprávať o tom vyjadrení, ktoré vraj prišlo z Brownu. Už si ho čítala?"

Obe sa zahĺbili do rozhovoru o prepojení černošského feminizmu a rasovej teórie. Profesorka Gibsonová je na túto tému odborníčka.

Prešla som k stolíku s občerstvením pozostávajúcim zo syra, z krekrov a ovocia. Pri stole už postávali moje dve najlepšie priateľky –

Hope Matthewsová a Carin Thompsonová. Jedna je tmavá, druhá bledá a sú to najkrajšie a najbystrejšie bytosti na svete.

Náhlila som sa k nim, až som im takmer padla do náručia.

„Ako to šlo?" vyzvedala Hope nedočkavo.

„Myslím, že dobre. Povedala mi, že pre Harvard bude cťou, keď budem ich študentkou, a že onedlho budú posielať rozhodnutia o prijatí."

Vzala som si tanier a začala si nakladať jedlo. Kiežby tie kúsky syra boli väčšie. Od hladu by som zjedla aj slona. Celý deň som sa pre toto stretnutie nervážila, takže som nedokázala do seba nič dostať, a teraz keď je po všetkom, by som sa na jedlo najradšej vrhla.

„Máš to v suchu," vyhlásila Carin.

Profesorka Gibsonová sa snaží pomáhať mladým ženám, preto robí konzultantku aj nám trom. V škole máme aj iné záujmové skupiny, no ona využíva svoj vplyv hlavne na podporu žien, za čo som nesmierne vďačná.

Dnešný večierok zorganizovala pre svoje študentky, aby sa stretli so zástupcami fakúlt najžiadanejších študijných programov v Amerike. Hope sa uchádzala o miesto na medicíne na Harvarde a Carin by chcela študovať na Massachusettskom technologickom inštitúte.

Dom našej profesorky momentálne prekypoval estrogénom. Okrem jej manžela tu bolo len zopár ďalších mužov. Po výške mi to tu bude veľmi chýbať. Bol to pre mňa druhý domov.

„Dúfam," odvetila som. „Ak ma nevezmú na Harvard, pôjdem na Bostonskú alebo Suffolskú." To by síce bolo fajn, no Harvard by mi zaručil vytúženú prácu – v jednej zo špičkových advokátskych kancelárií v krajine. Všetci ju nazývajú BigLaw.

„Určite sa tam dostaneš," povedala Hope presvedčene. „A dúfam, že keď si prečítaš rozhodnutie o prijatí, prestaneš toľko drieť. Vyzeráš hrozne napäto, B."

Potočila som hlavou, v stuhnutom krku mi zapraskalo. „Viem. V poslednom čase mám toho veľa. Včera som šla spať o druhej v noci, lebo baba, čo mala zavrieť Boots & Chutes, zdrhla a musela

som to urobiť miesto nej. A o štvrtej som už vstávala, aby som vytriedila poštu.

Domov som dorazila okolo obeda a hneď som zaspala. Takmer som zaspala aj na tento večierok."

„Ty máš ešte stále dve práce?" Carin si odhrnula z tváre prameň ryšavých vlasov. „Vravela si, že to miesto čašníčky pustíš k vode."

„Ešte nemôžem. Profesorka Gibsonová spomínala, že prvý rok na práve nesmiem pracovať. Preto musím do septembra našetriť čo najviac."

Carin prikývla. „Chápem. Moji rodičia si musia vziať na moje štúdium takú pôžičku, že by som si za to kúpila malú krajinu."

„Kiežby si sa nasťahovala k nám," zaúpela Hope.

„Vážne? To som netušila," zažartovala som. „Od začiatku semestra mi to hovoríš len dva razy denne."

Pokrčila roztomilým nosom. „Keby si videla ten byt, čo nám otec prenajal, odpadla by si. Okná od zeme po strop, lokalita hneď pri stanici metra. Verejná doprava poruke." Významne sa na mňa pozrela.

„Je to pridrahé, H."

„Vieš, že ten rozdiel by som ti doplatila – teda moji rodičia," opravila sa. Jej rodina má viac peňazí než ropní magnáti, no človek by to na ňu nepovedal. Pôsobila ako úplne obyčajná baba s nohami pevne na zemi.

„Viem," odvetila som s ústami plnými minipárkov. „No cítila by som sa previnilo, ten pocit by sa neskôr zmenil na odpor a prestali by sme sa priateliť. Za stratu nášho priateľstva mi to nestojí."

Pokrútila hlavou. „Keby ti tá tvoja hlúpa hrdosť niekedy dovolila prijať pomocnú ruku, vieš, kde ma nájdeš."

„Vieš, kde *nás* nájdeš," opravila ju Carin.

„Vidíte?" Zamávala som vidličkou medzi nimi. „Preto s vami nemôžem bývať. Znamenáte pre mňa priveľa. Okrem toho, zvládam to. Do jesene ostáva ešte desať mesiacov, kopa času na šetrenie."

„Aspoň poď s nami po tomto večierku na drink," prosíkala Carin.

„Musím ísť domov." Vystrúhala som smutnú tvár. „Zajtra musím roztriediť balíčky."

„V nedeľu?" začudovala sa Hope.

„Za nedeľu sú príplatky. Nemôžem to zrušiť. Vlastne by som už mala vyraziť." Položila som tanier na stôl a zadívala sa na okno. Iba tma a dažďové kvapky stekajúce po skle. „Čím skôr, tým lepšie."

„V tomto počasí ťa nikam nepustím." Znenazdajky sa pri mne objavila profesorka Gibsonová s pohárom vína v ruke. „V predpovedi hovorili, že teplota klesne pod nulu a bude poľadovica."

Stačil jeden pohľad na moju konzultantku a vedela som, že nemá zmysel odporovať. Neochotne som ustúpila.

„Tak dobre," povedala som. „No nie som z toho nadšená. A ty," namierila som vidličku na Carin, „máš, dúfam, doma zmrzlinu, keby som u teba musela prespať. Inak sa veľmi nahnevám."

Všetky tri sa zasmiali a profesorka nás nechala ďalej konverzovať. Asi po hodine sme si vzali kabáty.

„Kam ideme?" opýtala som sa dievčat.

„D'Andre je v Malone's. Dohodli sme sa, že sa tam stretneme," informovala ma Hope. „Sú to len dve minútky odtiaľto, takže cesty sa nemusíme báť."

„To vážne? Malone's? Veď to je hokejový bar," namietla som. „Čo tam D'Andre robí?"

„Pije a čaká na mňa. Navyše, ty si potrebuješ zasexovať a športovci sú tvoj obľúbený typ."

Carin si odfrkla. „Jej jediný typ."

„Hej," zaprotestovala som. „Mám na to dôvod."

„Ja viem. Už si nám to vysvetľovala." Prevrátila oči. „Ak chceš vyriešiť úlohu zo štatistiky, choď za šprtom. Ak chceš uspokojiť svoje fyzické potreby, choď za športovcom. Nástrojom športovca je jeho telo. Stará sa o oň, posúva svoje limity. Bla-bla-bla." Carin naznačovala rukou kvákanie.

Ukázala som jej prostredník.

„Ale sex s človekom, ktorého máš rada, je oveľa lepší." Túto múdrosť vypustila Hope, ktorá chodila so svojím frajerom, futbalistom D'Andrem, už od prvého ročníka.

„Ja ich mám rada," zaprotestovala som, „no len hodinku, kým ich využijem."

Chvíľu sme sa na tom chichotali, kým Carin nespomenula chalana, ktorý trochu kazil priemer.

„Pamätáš sa na Desaťsekundového Grega?"

Striaslo ma. „Po prvé, veľmi pekne ďakujem, že si mi pripomenula tú hrôzu, a po druhé, nevravím, že neexistujú aj slabé kusy. Vo všeobecnosti sú športovci na tom v tejto oblasti lepšie."

„Nájdu sa slabé kusy aj medzi hokejistami?" zaujímala sa Carin.

Mykla som plecom. „Netuším. Nevyškrtla som ich zo zoznamu pre chabú výdrž v posteli, ale preto, lebo majú u profesorov extra výhody."

„Sabrina, už to nechaj tak," karhala ma Hope.

„Kdeže. Hokejista u mňa skórovať nebude."

„Bože, nevieš, o čo prichádzaš." Carin si lascívne olizla pery. „Čo ten hokejista s bradou? Chcela by som to vyskúšať s bradáčom."

„Tak do toho. Môj bojkot hokejistov znamená viac kusov pre teba."

„Dohodnuté, ale..." zaškerila sa. „Musím ti pripomenúť, že plejbojovi Di Laurentisovi si predsa len neodolala."

Bože. Na toho by som najradšej zabudla.

„Po prvé, bola som úplne na mol," zavrčala som. „A po druhé, bolo to v druhom ročníku. Práve jeho vinou som zanevrela na všetkých hokejistov."

Hoci briarský futbalový tím vyhral šampionát, našu univerzitu preslávil najmä hokej.

K chalanom v korčuliach sa všetci správajú ako k bohom. Jeden príklad za všetky – Dean Di Laurentis. Študuje politické vedy ako ja, preto sme spolu chodili na niekoľko predmetov vrátane štatistiky v druhom ročníku. Ten predmet bol brutálne ťažký. Nenašiel sa nik, komu by nerobil problém.

Všetkým okrem Deana, ktorý spával s asistentkou profesora.

A ona mu dala áčko, ktoré si vôbec nezaslúžil. Veľmi dobre som

to vedela, pretože som s ním bola vo dvojici pri písaní záverečnej seminárky a videla som ten odpad, čo odovzdal.

Keď som zistila, že dostal výbornú, najradšej by som mu odfikla vtáka. Nebolo to fér. Ja som sa nadrela, aby som ten predmet urobila. Dopekla, musím drieť celý život. Každý úspech ma stál krv, pot a slzy. A nejaký pako to všetko dostane ako na striebornom podnose. Ešteže čo.

„Znovu sa rozčertila," zašepkala Hope Carin, no dostatočne nahlas.

„Zasa myslí na to, ako Di Laurentis dostal na jednom predmete áčko," odvetila Carin Hope takisto akože šeptom. „Fakt si už potrebuje zasexovať. Ako dlho to už nerobila?"

Aj by som jej opäť ukázala prostredník, no uvedomila som si, že na svoj posledný sex si fakt nespomínam.

„Spala som s Meyerom. Chalanom z lakrosového mužstva. V septembri. A potom s Beauom..." Rozžiarila som sa. „Ha! Vidíte? Je to len niečo vyše mesiaca. Žiadna tragédia."

„Dievča, niekto s takým nabitým programom ako ty nesmie byť bez sexu až *mesiac*," vrátila mi Hope úder. „Zažívaš kopu stresu, čo znamená, že potrebuješ vtáka aspoň každý... deň," rozhodla.

„Každý druhý," oponovala jej Carin. „Aj jej záhradka si musí trošku oddýchnuť." Hope prikývla. „Fajn. No dnes si tá záhradka neoddýchne..."

To ma rozosmialo.

„Počula si, B.? Žalúdok si si naplnila, poobede si si schrupla, už len trochu fyzickej rozkoše," vyhlásila Carin.

„Ale Malone's?" zopakovala som ostražito. „Veď sme sa práve zhodli, že sa to tam hemží hokejistami."

„Nielen hokejistami. Stavím sa, že je tam aj Beau. Mám sa opýtať D'Andreho?" Hope chytila mobil, no ja som pokrútila hlavou.

„Beau je príliš časovo náročný. Napríklad sa počas sexu rád rozpráva. A ja to chcem len urobiť a ísť."

„Preboha. On sa chce rozprávať? Hrôza!"

„Sklapni."

„Tak ma umlč." Hope pohodila hlavou, až ma švihla dlhými vrkočmi, a vyšla z domu profesorky Gibsonovej.

Carin mykla plecom a nasledovala ju. Po krátkom váhaní vyšla tiež. Kým sme prebehli k Hopinmu autu, celkom nám premokli kabáty. Ešteže nám vlasy zachránili kapucne.

Fakt som nemala náladu klábosiť s chalanmi, no kamošky mali v jednom pravdu. Už týždne som bola ustavične napätá a v posledných dňoch aj zvláštne... nepokojná. Takýto nepokoj dokáže zahnať iba svalnaté telo a nadpriemerne vyvinutý vták.

Chalanov do postele si však starostlivo vyberám. Keď sme o päť minút vchádzali do Malone's, moje obavy sa potvrdili. Samý hokejista.

No nemala som na výber. Vyskúšam to a uvidím, ako sa večer vyvinie. Vybrala som sa k baru bez štipky očakávaní.

2

Tucker

„Od tej sa drž čo najďalej. Je toxická."

Keď som celý premočený vošiel do Malone's, Dean práve kŕmil svojimi múdrosťami (väčšinou scestnými) nášho ľavého krídelníka Huntera Davenporta.

Na cestách to vyzeralo katastrofálne a vôbec sa mi nechcelo ísť do baru, no Dean ma presviedčal, že si musíme vypiť. Celý deň nervózne pochodoval po dome, očividne naštvaný, no keď som sa ho na to opýtal, iba mykol plecom s tvrdením, že je len trochu podráždený.

Samozrejme, hlúposť na entú. V porovnaní so spoluhráčmi som síce tichší, no rozhodne nie hlúpy. Nemusím byť Sherlock, aby som si spočítal dve a dve.

Včera večer k nám prišla Allie Hayesová, najlepšia kamoška frajerky nášho spolubývajúceho. Dean je plejboj.

Pipky ho zbožňujú.

Allie je pipka.

Dean a Allie zákonite spolu skončili v posteli.

Navyše, na zemi v obývačke sa povaľovalo oblečenie, pretože Dean nie je schopný sexovať vo vlastnej izbe.

Síce sa k tomu oficiálne nepriznal, no som si istý, že to dlho nepotrvá. A nech už sa v tej obývačke odohralo medzi nimi čokoľvek, Allie očividne nemala záujem o reprízu. No prečo to Deana, kráľa známostí na jednu noc, tak trápilo? To som zatiaľ nezistil.

„Mne taká nepripadá," protestoval Hunter, kým som si vytriasal vodu z vlasov.

„Hej, Dunčo," zagánil na mňa Dean, „choď sa sušiť niekam inam."

Zagúľal som očami a nasledoval Hunterov pohľad. Zízal na štíhlu brunetku pri bare. Kratučká sukňa, dokonalé nohy a husté tmavé vlasy, ktoré jej splývali na chrbát. A k tomu aj najguľatejší a najkrajší zadok, aký som kedy obdivoval.

„Pekná," poznamenal som a uškrnul sa na Deana. „Už si si ju objednal?"

Okamžite zbledol. „Ani náhodou. To je Sabrina, kámo. Tá ma obťažuje každý deň v škole. Nepotrebujem sa ňou zapodievať aj vo voľnom čase."

„Počkaj, to je Sabrina?" prekvapil som sa. Deanova bohyňa pomsty? „Stále ju vídavam v škole, ale netušil som, že je to tá, na ktorú sa stále sťažuješ."

„To je ona," zamrmlal.

„To je škoda. Veľmi dobre sa na ňu pozerá." Viac než dobre. Fotkou jej zadku by som doplnil heslo *božský* vo výkladovom slovníku. Hodil by sa aj k slovám *úžasný, dokonalý* a *sexi.*

„O čom to vy dvaja točíte?" skočil nám Hunter do reči. „Je to tvoja ex?"

Dean sa vystrašene mykol. „Preboha, nie."

Prvák našpúlil pery. „Takže neporuším žiadny bratský kódex, keď po nej vyštartujem?"

„Chceš po nej vyštartovať? Do toho. Ale varujem ťa, tá suka ťa zožerie zaživa."

Odvrátil som sa, aby nevidel môj úškrn. Zdá sa, že Deanovi predsa len dokáže nejaká baba odolať. Určite sa medzi nimi odohralo niečo nepríjemné, no Dean neprezradil žiadne detaily, aj keď Hunter naňho tlačil. A Sabrina na opačnej strane miestnosti sa otočila naším smerom. Určite vycítila, že jej na zadok civejú tri páry očí. A dva z nich poriadne chlipne. Stretli sa nám pohľady. Ten jej bol vyzývavý a mne súťaživá povaha nedovolila, aby som uhol skôr než ona.

Akoby sa ma pýtala: *Si pre mňa dosť dobrý?*

Nemáš ani poňatia, zlatko.

Oči jej zaiskrili, no len kým nezbadala Deana. Zovrela pery a ukázala nám prostredník.

Hunter zagánil na Deana, akoby jeho vinou prišiel o šancu. No Hunter je ešte decko a to dievča má v sebe toľko ohňa, že by zapálilo celý svet. Pochybujem, že by šla do postele s osemnásťročným cuciakom, hlavne keď sa zmieril s porážkou už pri prvej prekážke. Ak chce hrať s dospelými, mal by sa čo najskôr vzmužiť.

Vylovil som z vrecka peniaze. „Idem si po pivo. Chcete aj vy?"

Obaja pokrútili hlavou. A keďže som si splnil povinnosť voči priateľom, vybral som sa k baru. Dorazil som vo chvíli, keď barman podával Sabrine fľašu.

Položil som na pult dvadsaťdolárovku. „To je na mňa a ja si dám takisto pivo."

Barman si vzal bankovku a vybral sa k pokladnici skôr, než stihla Sabrina zaprotestovať. Zamyslene na mňa pozrela a priložila si fľašku k ústam.

„Nevyspím sa s tebou len preto, lebo si mi zaplatil pivo," prehodila.

„To dúfam." Mykol som plecom. „Mám na ženy vyššie nároky."

Slušne som prikývol a vybral sa späť k spoluhráčom. Cítil som na chrbte, ako ma prebodáva pohľadom, a keďže mi nevidela do tváre, mohol som si dovoliť víťazoslávny úškrn. Je zvyknutá, že chalani na ňu letia, preto som musel zvoliť inú taktiku a prekvapiť ju.

Keď som prišiel k stolu, Hunter si už obzeral skupinku iných dievčat a Dean zízal na mobil. Pravdepodobne si písal s Allie. Ktovie, či aj ostatní chalani vedeli, že spolu spali. Asi nie.

Garrett a Logan mali byť s frajerkami do nedele v Bostone, takže určite nič netušia. Zato Garrett trval na tom, aby Dean cez víkend držal ruky preč od Allie. Nemienil dopustiť, aby jeho dokonalý vzťah s Hannah, Allinou najlepšou kamoškou, prekazila nejaká dráma.

A telefónnu linku nežeravili nijaké hovory, takže by som sa pokojne stavil, že Dean a Allie sa so svojím včerajším sexom nechvália.

Sotva Hunter otvoril ústa, aby nejakou kravinou ohúril dievča zo skupinky, čo kráčala k nášmu stolu, svetlá v bare zablikali.

Dean sa zamračil. „Čo je vonku apokalypsa?"

„Poriadny lejak," odvetil som.

Dean sa rozhodol ísť domov. No ja som zostal. Aj keď som do baru pôvodne vôbec nechcel ísť. Neviem prečo, no ten krátky rozhovor so Sabrinou ma nabudil.

Niežeby som mal v živote o dievčatá núdzu. V počte žien by som síce nemohol konkurovať Deanovi ani Loganovi, ba ani iným spolubývajúcim, no mal som ich dosť. A raz za čas, keď som mal chuť, som si doprial jednorazovku.

A teraz som mal obrovskú chuť.

Chcel som mať Sabrinu pod sebou. Nad sebou. Vlastne hocikde pri sebe. A chcel som to tak veľmi, že som sa pošúchal po brade, aby som odolal nutkaniu pošúchať sa v rozkroku.

Nevedel som, čo si počať s tou bradou. Nechal som si ju narásť minulú jar počas šampionátu, no po čase som vyzeral ako yeti, tak som sa oholil. Potom mi znovu narástla, pretože som lenivý a zastrihávanie je jednoduchšie ako holenie dohladka.

„Vyber si, kámo," pobádal ma Hunter. Pohľadom mi hovoril, že ony sú tri a my len dvaja. Mňa však tie dievčatá, hoci pekné ako obrázok, vôbec nezaujímali.

„Všetky sú len tvoje, kámo."

Dopil som pivo a vrátil sa k baru, kde ešte vždy postávala Sabrina. Už sa okolo nej zhrčilo niekoľko predátorov. Zazrel som na nich a prekĺzol na uvoľnené miesto vedľa nej.

Oprel som sa lakťom o bar, aby mala pocit, že má priestor. Trochu mi pripomínala neskrotenú kobylu – doširoka roztvorené oči, dlhé nohy a vidina najlepšej jazdy vášho života. Ak však človek priveľmi zatlačí na pílu, utečie a už ju nikdy nechytí.

„Takže ty si Di Laurentisov kamarát?"

Vyslovila to, akoby o nič nešlo, no keď som vzal do úvahy, že sa s Deanom veľmi nemusia, asi by bolo najlepšie všetko poprieť.

Také niečo by som však kamošovi neurobil, aj keby mi to malo zaistiť dobrý sex. A nech už mala Sabrina s Deanom akýkoľvek problém, mňa sa nijako netýkal, rovnako ako Deanov názor na Sabrinu neovplyvnil moju túžbu po nej. Okrem toho nerád ženy zavádzam.

„Je to môj spolubývajúci."

Neskrývala zhnusenie a pokúsila sa ma odbiť. „Vďaka za drink, ale kamošky už na mňa mávajú." Kývla na skupinku dievčat.

Pozrel som sa ich smerom, ani jedna z nich nás nepozorovala. Otočil som sa k nej naoko smutný. „Ak chceš, aby som odišiel, tak mi to povedz. Vyzeráš, že vieš, čo chceš, a nebojíš sa to povedať."

„To ti o mne povedal Dean? Stavím sa, že ma nazval mrchou." Tentoraz som sa rozhodol mlčať a odpil som si piva.

„Má pravdu," pokračovala. „Som mrcha a vôbec ma to nemrzí."

Roztomilo vystrčila bradu. Najradšej by som ju do nej štipol, no potom by som isto prišiel o zopár prstov. A tie sa mi ešte zídu. Budem jej nimi behať po celom tele.

Napila sa piva, ktoré som jej kúpil, a ja som sledoval, ako sa jej hýbu jemné svaly na krku. Bola prekrásna. Aj keby ma Dean presviedčal, že vysáva život z bábätiek, šiel by som za ňou. Neuveriteľne ma priťahovala.

A nielen mňa. Závistlivo na mňa hľadela polovica mužského osadenstva. Trochu som sa naklonil, aby som ju skryl pred ich zrakmi.

„Okej," vyslovil som nenútene.

„Okej?" Zmätená vyzerala roztomilo.

„Hej. Chcela si ma odstrašiť?"

Stiahla dokonale vytvarované obočie. „Neviem, čo ti o mne ešte natáral, ale nevyspím sa s hocikým. Známostiam na jednu noc sa síce nebránim, no starostlivo si vyberám, s kým skončím v posteli."

„Nič také o tebe nepovedal. Iba to, že ho s radosťou nakopeš do gulí. Obaja však vieme, že Deanovo ego zopár kopancov znesie. Otázka znie, či nie si doňho buchnutá, keď o ňom stále rozprávaš." Mykol som plecom. „V tom prípade sa zdekujem a dám ti pokoj."